

2. Soud prvního stupně nesprávně vyložil kvalitativní a kvantitativní požadavky práva Společenství na „používání v obchodním styku“ podle čl. 8 odst. 4. Zaprvé uvedl, že tento požadavek se týká jakéhokoli obchodního používání, kromě výhradně soukromé sféry, a rozhodl, že se nevyžaduje skutečné používání práva podle čl. 8 odst. 4, jak by tomu bylo v případě ochranných známek. V tomto kontextu připustil, že „bezplatnou“ zásilku lze považovat za „používání v obchodním styku“, jakož i používání v rozličných funkcích (používání ochranné známky spíše než používání označení původu). Zadruhé, napadené rozhodnutí nesprávně umožnilo zohlednit používání po datu podání přihlášky sporné ochranné známky, čímž opominulo skutečnost, že k tomu, aby starší právo bylo vyhodnoceno jako základ pro námitky podle článku 8, musí být všechny podmínky splněny v okamžiku podání přihlášky. Zatřetí, Soud prvního stupně nesprávně vyložil čl. 8 odst. 4, když rozhodl, že odchýlně od zásady teritoriality lze zohlednit používání v jiných zemích, než v zemích, kde existuje právo uplatňované podle čl. 8 odst. 4.

3. Soud prvního stupně též nesprávně vyložil požadavek „většího než místního významu“. V podstatě tento požadavek považoval za splněný na základě skutečnosti, že právo uplatňované podle čl. 8 odst. 4 pochází ze třetí země a bylo rozšířeno do dvou členských států Evropské unie. Soud prvního stupně nezkoumal, zda předmětné právo získalo ve dvou členských státech, kde bylo uplatněno, význam větší než místní, čímž pod čl. 8 odst. 4 zahrnul práva, která nepocházejí z Evropské unie.

4. Druhým důvodem kasačního opravného prostředku je porušení čl. 8 odst. 4 písm. b) spolu s čl. 74 odst. 1. Článek 8 odst. 4 písm. b) požaduje, aby vnitrostátní právo umožňovalo společnosti Budvar zakázat používání sporné ochranné známky. Odvolací senát určil na základě důkazů předložených účastníky řízení a s použitím pravidla, že důkazní břemeno v námitkovém řízení před OHIM nese ten, kdo vznáší námitku, že Budvar neprokázal, že na základě vnitrostátního práva použitelného buď ve Francii nebo v Rakousku mohl zakázat používání ochranné známky „BUD“. Soud prvního stupně však v rozporu s čl. 74 odst. 1 a čl. 8 odst. 4 písm. b) konstatoval, že OHIM měl bez návrhu přezkoumat právní předpisy a vývoj práva ve prospěch práv na základě čl. 8 odst. 4, a to nad rámec návrhových žádání účastníků řízení, a nikoli zamítnout námitky pro nedostatek důkazů na podporu práv uplatňovaných společnostmi Budvar.

5. V souhrnu napadený rozsudek Soudu prvního stupně uvádí výklad čl. 8 odst. 4, který není v souladu se zněním uvede-

ného ustanovení, a je v naprostém nesouladu s cílem nařízení č. 40/94, kterým je v zájmu podpory obchodu v rámci Společenství vytvořit dobře fungující jednotný systém práva ochranných známek s působností v celém Společenství.

6. Každé z těchto porušení práva ze strany Soudu prvního stupně vedlo ke zrušení rozhodnutí druhého odvolacího senátu a je tedy — každé zvlášť — důvodem ke zrušení napadeného rozsudku.

(¹) Nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. L 11, 1994, s. 1).

Žaloba podaná dne 11. března 2009 — Komise Evropských společenství v. Česká republika

(Věc C-100/09)

(2009/C 113/50)

Jednací jazyk: čeština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Komise Evropských společenství (zástupci: L. Jelínek, P. Dejmek, zmocněnci)

Žalovaná: Česká republika

Návrhové žádání žalobkyně

— určit, že nepřijetím veškerých právních a správních předpisů nezbytných k dosažení souladu se směrnicí Komise 2007/14/ES ze dne 8. března 2007, kterou se stanoví prováděcí pravidla k některým ustanovením směrnice 2004/109/ES o harmonizaci požadavků na průhlednost týkajících se informací o emitentech, jejichž cenné papíry jsou přijaty k obchodování na regulovaném trhu (¹), nebo v každém případě jejich nesdělením Komisi nesplnila Česká republika povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 24 uvedené směrnice;

— uložit České republice náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Lhůta pro provedení směrnice do vnitrostátního právního řádu uplynula dne 8. března 2008.

(¹) Úř. věst. L 69, s. 27